

ὀφθαλμοί σου εἶναι καλλίτεροι τῶν ἰδικῶν μου· ἀλλ', διὰ τ' ἄλλα δύναμαι εἰσεῖναι νὰ φροντίζω ἐγώ.

Παρῆλθον σχεδὸν ἐπτά ἔτη χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν της Γεώργιον, τὸν ἀδιαλήπτως ἐν πολέμῳ καταγινόμενον. Τελοσπάντων, ἀφοῦ τὰ συμμαχικά στρατεύματα ἐπέστρεψαν ἐκ τοῦ Νεοβοράκου, ὁ Οὐασίγκτων ἐδυνήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς Φριδεरिकοβούργον. Προέπεμψε δὲ ταχυδρόμον νὰ ἐρωτήσῃ τὴν μητέρα του πῶς ἤθελε νὰ τὸν δεχθῇ.

— Μόνον, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ.

Καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων, ὁ στρατηγὸς τῆς Γαλλίας, ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος του, ὁ ἥρωας τοῦ αἵματος, μετέβη πεζὸς εἰς τὸν οἶκον ἐκείνης, ἣν ἐθεώρει, κατὰ τὴν ἰδίαν του ἑκκρασίαν, ὅχι μόνον ὡς δότεiran τῶν ἡμερῶν του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τῆς δόξης του.

Ἡ κυρία Οὐασίγκτων ἐδέχθη τὸν υἱόν της με τρυφερότητα μεγίστην· ἀλλ' οὐδαμῶς ὠμίλησε περὶ τῆς δόξης, ἣν πρὸ ὀλίγου ἐκτίσασα· ὅ,τι ἂν ἐπραξε τῆς ἐφαίνετο ἀπλούστατον.

— Τῷ ἐδίδαξα τὴν ἀρετὴν, ἔλεγε, καὶ ἡ δόξα δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ συνέπεια ταύτης!

Τῷ ὠμίλησε περὶ τῶν ἀρχαίων φίλων της, ὀνομάζουσα αὐτὸν μὲ τὸ ὄνομα, ὅπερ τῷ ἐδίδε εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, καὶ οὐδὲ ἂν ἅπαξ ἐξέτασε περὶ τῶν τιμῶν, τὰς ὁποίας πανταχόθεν ἀπένειμον εἰς τὸν ἐλευθερωτὴν τῆς Ὁμοσπονδίας. Ἐν τούτοις προσκληθεῖσα νὰ ὑπάγῃ τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν χορόν, τὸν διδόμενον ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν της, πρὸς τιμὴν τῶν νικητῶν τῆς Κορνουάλλης, τὸ ἐδέχθη.

— Αἱ ἡμέραι τοῦ χοροῦ παρῆλθον πλέον ἀπ' ἐμοῦ, εἶπεν αὕτη· πλὴν νομίζω ἐμαυτὴν εὐτυχῇ, συμμεριζομένη τὴν κοινὴν ἀγαλλίασιν.

Οἱ γάλλοι ἀξιωματικοί, οἱ συμμετασχόντες εἰς τὸ τῆς ἐλευθερώσεως στρατεῦμα, μὲ μεγίστην ἀνυπομονήσαν ἐπερίμενον νὰ ἴδωσι τὴν ἑκτακτὴν αὐτὴν γυναῖκα. Ἐνεφανίσθη δ' αὕτη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ, ἐνδεσμένη τὸ παλαιὸν ἐνδυμα τῶν βιργινιανῶν, καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Οὐασίγκτωνος, ἐδέχθη τὰς προσήσεις ἀπάντων μετ' ἀγαθότητος, ἔκαμε γύρους νινὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Οἱ Γάλλοι ἐθαύμασαν, ἀπαντήσαντες ἐν αὐτῇ τὴν τόσῃ δύναμιν καὶ τὴν τόσῃ ἀπλοϊκότητι τὴν καθιστώσαν, « ὑπερτέρῃν τοῦ ἰδίου της μεγαλείου. »

Παρατηρῶν δὲ τις αὐτὴν μετὰ τοῦ Οὐασίγκτωνος ἐξερχομένην, ἀνέκραξεν·

— Ἀπὸ τῆς αὐτῆς μητέρας τοιοῦτοι γεννῶνται υἱοί!

Πρὸ τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ Λαφαγέτης ὑπῆγε· εἰς τὸ Φριδερικοβούργον, ἵνα ἴδῃ τὴν μητέρα τοῦ στρατηγοῦ του· ὁ δὲ ἄρχιστράτηγος ὑπὸ τινος ἐγγόνου τῆς κυρίας Οὐασίγκτωνος, λέγει βιογράφος τις, ἄμερικανὸς ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅτε ὁ νεανίας ἀνέκραξε· — Ἰδοὺ ἡ μάμμη μου. Ὁ μαρκέσιος Λαφαγέτης παρετήρησε τότε τὴν μητέρα τοῦ ἐντίμου φίλου του, ἐργαζομένην εἰς τὸν κήπὸν της. Ὁ μαρκέσιος τῇ ὠμίλησε περὶ τῶν εὐτυχῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ ἐνδόξου μέλλοντος τῆς

ἀναμορφώσεως Ἀμερικῆς, καὶ ἀπέδωσε τὸν ὀφειλόμενον τῆς φιλίας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ διὰ τὸν Οὐασίγκτων φόνον. Πλὴν πάντοτε δασύς ἐκαμε· ἐπαινον αὐτοῦ, ἡ μήτηρ του ἀπεκρίνετο ὅτι παντελῶς δὲν ἐξεπλήττειτο διὰ τὰς πράξεις τοῦ Γεωργίου, καθότι τὸν εἶχε γνωρίσει, ἀληθῶς ἀγαθόν. » Τοσοῦτον ἡ ἀρελὴς αὕτη ψυχὴ ἐνόησεν ὅτι, πᾶσα μεγάλη πρᾶξις προήρχετο ἀπὸ τὴν καρδίαν.

Ὁ Λαφαγέτης δὲ ἐγκατέλειψε τὴν κυρίαν Οὐασίγκτωνος, παρ' αὐοῦ τῇ ἐξήτησε καὶ ἔλαβε τὴν εὐχὴν της, ὡς ἂν ἦτο ἴδιος αὐτῆς υἱός.

Ἐκλεχθεὶς ὁ Οὐάσιγκτων πρόεδρος τῆς νέας Δημοκρατίας, καὶ ἐλθὼν ἵνα ἴδῃ τὴν μητέρα του.

— Ὁ λαὸς, τῆς εἶπε, μ' ἐκλεξε πρῶτον ἀρχοντα τῶν Ὁμοσπόνδων Ἐπικρατειῶν, καὶ ἔρχομαι νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω· ἀφοῦ ἐκπληρώσω τὰ καθήκοντά μου, θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν Βιργινίαν.

— Δὲν θὰ μὲ εὖρξῃ πλέον! ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ· ἀλλ' ὑπαγε, προσφιλέστατε Γεώργιε, ἐκπληρώσον τὸ πεπωμένον σοι, καὶ εἴη ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου μετὰ σοῦ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, τὸν ἐνηγκαλίσθη· ὁ πρόεδρος ἔμεινεν ἐπιπολὺ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς γυναικὸς ἀσθενοῦς, τῆς ὁποίας ἡ ἀδύνατος χεὶρ ἐθώπευε τὴν κεφαλὴν του. Ἀφθονα δάκρυα ἐχύνοντο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, οὐδ' ἐδύνατο ν' ἀποσπασθῇ τοῦ ὑστάτου τούτου ἐναγκαλισματος· ἀλλὰ τελοσπάντων ἡ ἡρώϊκῃ μητρί πρώτῃ ἐπανέλαβε τὴν ἀταραξίαν της καὶ τὸν ἀπέλυσεν ἡσύχως.

Ἀλλὰ τὰ προαισθήματα ταῦτα δὲν τὴν ἠπάτησαν· ἀπέθανε μικρὸν ἔπειτα εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν. « Εἰς τὰς τελευταίας της ἡμέρας, λέγει ὁ Ἀμερικανὸς βιογράφος, ἡ κυρία Οὐασίγκτωνος ὀμίλει συχνάκις περὶ τοῦ ἀγαθοῦ Γεωργίου, οὐδέποτε δὲ περὶ τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ. Ἀπέδωκε δὲ τὴν τελευταίαν πνοήν, συνιστώσα εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν τὸν υἱόν της καὶ τὴν πατρίδα.

Ἡ στοικὴ σταθερότης τῆς ἀξιωματικῆς αὐτῆς γυναικὸς ἦτο πάντοτε συγκεκριμένη διὰ τῆς εὐλαβείας· ἀνεύρισκεν ἐν τῇ πίστει αὐτῆς πηγὴν ἀνεξάντητον παρηγοριῶν, καὶ τὴν τρυφεράν ἐκείνην γενναιοψυχίαν, ἥτις τὴν καθίστα Χριστιανὴν Σπαρτιάτιδα. Καθεκαστὴν ἀπεσύρετο εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν πεδιάδων, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς κτίσεως, ἔκαμε συνομιλίαν τινα, καθὼς ἡ ἴδια ἐξεφράζετο, μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐπανερχομένη ἰλαρωτέρᾳ καὶ πλέον ἐστηριγμένη.

II. H.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁκτώβριος.

Ἰδοὺ πᾶρεστι καὶ ὁ Ὀκτώβριος, ὁ τὸν καρπὸν τῆς ἀμπελοῦ παρέχων, καὶ τὸ νέκταρ τῆς σταφυλῆς ἀφειδῶς εἰς τοὺς θνητοὺς οἰνογοῶν, ἵνα πίνοντες καὶ εὐφραίνόμενοι τὴν καρδίαν, τοῦ πολυωδύνου τούτου βίου λησμονῶσι τὰς θλίψεις, κατὰ τὸν Προφητὰν ἀνακτα.

Βλέπετε τὸν νεανίαν τοῦτον, τὸν καλὸν καὶ ἀκμαῖον, τὸν εἰς τὴν εἰκόνα ἡμῶν παριστάμενον; ἐστεμμένην ἔχει τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στήθη μὲ κλῆμα ἀμπέλου, καὶ τὴν χεῖρα ἀνατείνει, κρατῆρα φέρουσαν ἀκράτου μεστών. Ἡ ὥραία αὐτοῦ κεφαλὴ κλίνει ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ὤμων, εἰ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐκφράζουσιν ἡδυπάθειαν. . . ἀλλ' ὁ δειλταῖος ἀγνοεῖ ὅτι καθήται ἐπὶ σκορπίου, (τὸ ζώδιόν ἐστι νοῦ μηνός).

Θαυμαστὴ ἡ ἀλληγορία αὕτη τοῦ Ὀκτωβρίου! Εἰ-
κονίζει τὸς προσκαίρους τῆς ζωῆς ἡδονὰς καὶ ἀπο-
λαύσεις, εἰς τὰς ὁποίας, παραδιδόμενος ὁ ἄφρων, δὲν
βλέπει ὁποῖον δηλητήριον ὑποκρίπτονται.

Ἀθῶα τις καὶ τρυφερά καὶ πολυθέλητος νεανίς,
τῆς ὁποίας ἡ καρδιά κατὰ πρῶτον ἀνοίγεται εἰς τὸ
πανοσηνὲς καὶ γλυκύτατον τοῦ ἔρωτος αἰσθημα, συναν-
τᾷ νεανίαν εὐδῆ, ζωηρόν, περιπαθῆ, καὶ αὐτοῦ παρου-
σιαζομένου, ἡ καρδιά της πάλλει, ἡ ψυχὴ της, ὡς ἀ-
πλασθεῖσα ἀδελφὴ τῆς ψυχῆς ἐκείνου, ὁρμᾷ ἀνάθεκτος
πρὸς αὐτόν ἢ νεὰ τὸν ἀγαπᾷ. . . καὶ φρονεῖ ἡ ἀθῶα,
ὅτι ἐν τῇ ἀγάπῃ ταύτῃ συνεκεντρώθῃ ἡ εὐδαιμονία τῆς
ζωῆς της. Ἡ δούτηνος! . . . Ἀγνοεῖ ὅτι ὁ ἄγγελος

ἐκεῖνος εἶναι ἀναίσθητός τις καὶ ἀπατεωὶ. . . ὡς ἀ-
ληθὴς ἀνὴρ! Φαρμακεύεται τότε ἡ τρυφερὰ καρδιά
τῆς παρθένου, προώρως γευθεῖσθαι τὸν καρπὸν τῆς
γνώσεως, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, μιδίαμ' ἔχου-
σα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ ψεύδος, ἀπάτην ἐν τῇ καρδίᾳ.

Καὶ ὁ νέος ἐκεῖνος, ὁ εὐγενὴς καὶ ἐνθουσιώδης, ὁ
ὡς παιδίον ἀπλοῦς καὶ ἄκκοτος, προσφέρει λατρεῖαν,
ἄπειρον, διακκῆ εἰς γόηττάν τινα γυναῖκα πιστεύει εἰς
τὰς διαβεβηκώσεις της καὶ τοὺς ὅρκους· ἀγνοεῖ ὅτι, ἡ
γυνὴ ἐκείνη εἶναι ὅλη ἀπάτη, ὅτι ἄπιστος εἶναι ὡς τὸ
κῶμα.

« *Perfide com me l'onde.* »

ὡς εἶπεν ὁ Σικισπῆρος.

Ἄλλος δέ τις Ἀγγλος ποιητὴς καὶ ψυχολόγος, ὁ
Coleridge, τοιαύτην τινὰ κρίσιν ἐπιφέρει περὶ τῶν
γυναικείων αἰσθημάτων.

« Ἡολλάεις, λέγει, συμβαίνει αἱ γυναῖκες νὰ νο-
μίζωσιν ὅτι ἀγαπῶσιν, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πλάνη· ἐ-
πιθυμοῦν μόνον νὰ ἀγαπῶνται. Κυρία τις πολὺ-
πεῖρος καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς μ' ἔλεγε ποτε. « Αἱ
ἐπιθυμῶνται τῶν γυναικῶν δὲν εἶναι ὅτι τὰς φρο-

» τοῖσιν οἱ ἄνδρες ἡμῶν κυρίως ἔχουσιν ἐπιθυμίαν,
» νὰ τὰς ἐπιθυμῇ καὶ νὰ τὰς λατρεύῃ τὸ ἀνδρικὸν
» φύλλον. »

Κατ' ἐμέ, ἡ κρίσις αὐτῇ τοῦ Coleridge εἶναι αὐ-
στηρά καὶ ἀδίκος, διότι ἐγνώρισα πολλὰς γυναῖκας,
μεταξὺ μάλιστα τῶν Ἑλληνίδων, ἀφοσιουμένας ἐντε-
λῶς εἰς τὴν λατρείαν των, ἀναλλοίωτον διατηρούσας
πίστιν πρὸς τὸν σύζυγόν των τὸν μνηστῆρά των, τὸν
ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας των, ἀλλ' ἀνέφερον τὴν γνώμην
τοῦ Ἀγγλου περὶ γυναικῶν καὶ τὴν ἰδικήν μου περὶ
ἀνδρῶν, διὰ νὰ προφυλάξω καὶ τοὺτους καὶ ἐκεῖνας ἀπὸ
ἐν αἰσθημα πολυτένακτον καὶ πλάνον, τοσούτων δὲ
δεινῶν, τοσούτων θλίψεων πρόξενον εἰς τοὺς θνητούς.

« ὡς μέγα Ζεὺ! βροτοῖς ἔρως κακόν!... »

εἶπε δικαίως καὶ ὁ Εὐρυπιδῆς.

Ἐν τούτοις, ὁ Σεπτέμβριος μὴν παρῆλθε γόνιμος
ὄχι τοσούτων, ὡς ὁ πρὸ αὐτοῦ, συμβάντων. Τὰς με-
ταβολὰς τῆς γῆς διεδέχθησαν αἱ τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ἀ-
στασίαν μάλιστα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ λο-
γισμῶν δαιμονίως εἰκονίζοντας. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ
μηνὸς ὅστις, ψύχος, εὐδία διαδέχοντο ἀλλήλα, περὶ
δὲ τὰ μέσα ὁ ὥραιος καιρὸς ἐπανῆλθεν καὶ τὸ φθινό-
πωρον ἐμειδιάσκει ἱλαρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν θεῶν, ὅτε
περὶ τὸ τέλος αἱ βροχαὶ καὶ οἱ ἀνεμοὶ τὴν ἔλυσιν
προήγγειλον τοῦ χειμῶνος.

Καὶ ταῦτα μὲν εἰς τὴν οὐράνιον σφαῖραν, εἰς δὲ τὴν
σφαῖραν τῆς πολιτικῆς δύο πρὸ πάντων εἶναι τὰ ἀξιο-
σημειώτα συμβάντα. Τὸ πρῶτον, ἡ ἐναρξὶς τῶν βου-
λευτικῶν ἐκλογῶν, ἐξ ὧν, ὡς τὰ πάντα οἰονίζονται,
θέλουν ἐξελθεῖν ἄνδρες πολλῶν τῶν προτέρων κάρρο-
νες. Τὸ Πανεπιστήμιον ἐξελέξατο ἡτῇ τὸν βουλευτὴν
του, μεθ' ὅλης τῆς εἰς τὸν σοφὸν τοῦτον καὶ σπουδαί-
ον σύλλογον ἀνηκούτης σοβαρότητος, νομιμότητος καὶ
εἰρήνης. Τῆς τιμῆς δὲ ταύτης ἡξιώθη ὁ Κ. Γ. Ρά-
λης, Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ καθηγητῆς τοῦ
Ἐμπορικοῦ δικαίου, λαχὼν ψήρων 15 ἐπὶ 27 ψηφο-
φορησάντων, ὧν 10 ἔλαβεν ὁ Κ. Π. Ἀργυρόπουλος.

Τὸ ἕτερον μέγα ἐπίσης καὶ καλῶν ἀποτελεσμάτων
φερέγγυσον συμβάν εἶναι ὁ διορισμὸς τῶν ΚΚ. Μαυ-
κορδάτου καὶ Μεταξᾶ εἰς τὰς Πρεσβείας τῶν Παρι-
σίων καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ γεγονός τοῦ-
το εἶναι τὸ σημεῖον τῆς συνδιαλλαγῆς μεταξὺ τῶν
διαφόρων κομμάτων, ἵνα τὴν δυστυχεῖ κοινωνίαν μας
κατέτρυχον μέχρι τοῦδε. Οἱ δύο διάτρητοι οὗτοι ἄν-
δρες, εἰς οὓς προσθετέον καὶ τοὺς ΚΚ. Τρικούπην
εἰς Λονδίνον, Ζωγράφον εἰς Πετροῦπολιν καὶ Σχινᾶν
εἰς Μόναχον, θέλουν ἀντιπροσωπεύει ἐπαξίως τὸ ἑλ-
ληνικὸν ἔθνος εἰς τὰς κυριωτέρας τῆς Εὐρώπης Πρω-
τεουσας. Τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα θέλει ἀνυψωθῇ πάλιν
καὶ αἱ ἀδικοὶ καὶ σφαλερεῖ περὶ αὐτοῦ κρίσεις Εὐρω-
παίων τινῶν θέλουσιν ἐκλείψει.

Ἐχὼ τέλος καὶ τι συμβάν δυστυχές, θλιβερόν, ὄχι
πολιτικόν, κατὰ πάντα ἀνέλπιστον νὰ προσθέσω, τὴν
αὐτοχειρίαν καλλίστου τινος καὶ ἡσυχωτάτου ἀνθρώ-
που, φιλοσόφου ὅμως, φαίνεται, διότι βεβαίως ἀπὸ ἑ-
ρωτα δὲν ἠτοχειρίσθη. Οὗτος εἶναι ὁ γνωστὸς βιβλιο-
πώλης Πουλῆς. Ὁ ἀνὴρ οὔτε λύπας, οὔτε ἀνάγ-
κας ἐφαίνετο ἔχων. Ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἦν τακτικωτάτη,

ὁ δὲ χαρακτήρ του γλυκύτατος καὶ μελαγχολικός.
Λέγουσιν ὅτι ἠτοχειρίσθη ἕνεκα κλοπῆς τινος συμ-
βάσης εἰς τὴν οἰκίαν φίλου του, ὅστις ἀπελθὼν
ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἵνα δεθῇ μὲ τὰ γλυκύτατα τοῦ
γάμου δεσμὰ, ἀφῆκε τὴν φροντίδα καὶ φύλαξιν τοῦ
οἴκου εἰς τὸν Πουλῆν. Ἡμεῖς δὲν τὸ νομίζομεν. Ὁ
δυστυχὴς Πουλῆς ἔπασχε πρὸ τινος τὴν ἀηδίαν τῆς
ζωῆς, εἶχε τὸ ἀγγλικὸν τοῦ spleen πάθος, ὡς ὁ κή-
ρινος τραπεζίτης τοῦ παρόντος φυλλαδίου. Τὸν ἤκουσαν
πολλάκις δογματίζοντα καὶ φιλονεικοῦντα, ὅτι ὁ βα-
ρυνόμενος τὴν ζωὴν του πρέπει ν' ἀποθνήσκῃ... καὶ
αὐτὸς βαρυνθεὶς νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ κοιμᾶται, νὰ
κοιμᾶται, νὰ πίνῃ καὶ νὰ τρώγῃ ἀπώλεσεν, ὁ ἄφρων
τὴν ψυχὴν του. Ἦτο παντάξενος ἐνταῦθα καὶ βεβαίως
δὲν θά τὸν ἐκλαυσε κἀνείς τὸν δυστυχεῖ!

Ἄλλ' αἱ καλαὶ καὶ φιλόκαλαι ἀναγνώστριαι δὲν εὐα-
ρεστοῦνται εἰς τὴν μονοτονίαν τῶν πολιτικῶν τούτων
συνδιαλέξεων. Τὶ πρὸς αὐτάς ἂν ἤρχισαν ἡ ὄχι αἱ
ἐκλογαί, ἂν οὗτος ἡ ἐκεῖνος διωρίσθη πρέσβυς;... ἂν
ἀντιπολίτευσις πλεόν δὲν ὑπάρχῃ, ἀφοῦ ὁ νόμος, ὁ
σκληρὸς νόμος, τὰς ἀπέκλειτε τῶν πραγμάτων; Δὲν
ἀγνοοῦμεν ὅτι παρ' ἡμῖν πολλοὶ αὐτῶν ἀναμιγνύονται
σφόδρα εἰς τῆς πολιτικῆς τὸν σάλον, ἀλλ' αἱ φιλήσυ-
χοι καὶ χαριτόβορτοι τῆς Εὐτέρπης ἀναγνώστριαι
διατριβὰς ζητοῦσιν εὐαρεστοτέρας, διηγήματά τινα ἢ
ἀνέκδοτα τὴν περιέργειαν των ἢ τὸ μαγευτικὸν μει-
διάμα των προσελκύοντα. Πόθεν πλὴν νὰ πορισθῶμεν
ταῦτα; πῶς εἰς τὰ ἄδρα τοῦ οἰκιακοῦ βίου νὰ εἰσδύ-
σωμεν καὶ τὸ μυστηριώδες αὐτοῦ νὰ διαρρήξωμεν κά-
λυμμα; Πῶς νὰ βεβηλώσωμεν κοινοποιοῦντες πρὸς
ἀδιαφόρους τῶν καρδιῶν τοὺς παλμούς, τῶν ψυχῶν
τὰς παθήσεις; Δὲν τολμῶμεν, ἡ μάλλον δὲν ἔχομεν
εἰς τὴν ἄψυχον καὶ μονότονον ἐν τῇ ἀρετῇ αὐτῆς κοι-
νωίαν μας τὰ θελξίνα ταῦτα συμβάντα.

Ὅτ' ἐπικαλεσθῶμεν μοлатаῦτα τὴν μοῦσαν τῶν ἀ-
νεκδῶτων, γράϊν γλωσσαλγῇ καὶ ἀποθηήσκουσιν διὰ
τὴν κακολογίαν ἕως αὕτη κατόπιν μᾶς ἐμπνεύσει.

Μέχρι τούτου θελομεν προτάξει σκέψεις τινὰς
περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς κοινωνίας μας.

Ὅπως τὸ ψεῦδος λέγουσιν, ὅτι εἶναι τὸ ἄλας τῆς
ἀληθείας, διότι τίς δὲν βαρύνεται καὶ δὲν χασμάται ἐπὶ
τέλους ἀκούων ἀπὸ ὁράματος ἄλλου τὴν ἀλήθειαν, πάν-
τοτε τὴν ἀλήθειαν, καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν καὶ οὐδὲν
ψεῦδος, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ, μόνη ἡ ἀρετὴ. πάντοτε ἡ
ἀρετὴ καταντᾷ μονότονος καὶ ὀχληρὰ, ἂν δὲν ποικί-
λῃ αὐτὴν ἐνίοτε καὶ σκανδαλώδες τι γεγονός. Παρά-
δειγμα ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος χωρικός τῶν Ἀθηνῶν, ὁ
γράφας τοῦ Ἀριστείδου τ' ὄνομα εἰς τὸ δσρακον, διό-
τι ἐνοχλεῖτο ἀκούων αὐτὸν ὑπὸ πάντων δίκαιον προ-
σαγορευόμενον. Ἐτερον ἰσχυρὸν τῆς δοξασίας μου ταύ-
της ἐπιχείρημα εἶναι τὸ ἑξῆς. Μᾶς ἀρέσκει, μᾶς θέλ-
γει, μᾶς γοητεύει ἡ καλλονή. Ἐνώπιον ὥραιου ἀν-
δριάντος, τερπνῆς φύσεως, περικαλλοῦς γυναικὸς ἡ
καρδία ἡμῶν σκιρτᾷ ὑπὸ ἡδονῆς καὶ εὐφροσύνης, ἀλλ'
ἂν τὰ πάντα ἦσαν περιβεβλημένα τὴν ἐντέλειαν ταύ-
την, ἂν ὅλαι αἱ γυναῖκες ἦσαν ὥραιαι, οὐδεμία δὲ
δυσειδής, τότε ἡ καλλονὴ των ἦθελεν μᾶς κορέσει, τό-

τε δὲν ἠθέλομεν διακρίνει τὸ ὥραϊον ἀπὸ τοῦ ἀσχη-
μου. Αἱ ἀντιθέσεις λοιπὸν αὐταὶ εἶναι τοσοῦτον ἀπα-
ρτίτοι διὰ τὴν τέρψιν ἅμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν
ἀνθρώπων, ὥστε ἂν δὲν ὑπῆρχον ἐκ φύσεως, ἤθελον
ἐπινοηθῇ. Καὶ ἡ καλλονὴ ἄνευ τῆς ἀσχημίας, καὶ ἡ ἀ-
λήθεια ἄνευ τοῦ ψεύδους, καὶ ἡ ἀρετὴ ἄνευ μικρῶν
κακιῶν, οὔτε καλλοιή, οὔτε ἀλήθεια, οὔτε ἀρετὴ ἤθε-
λον λέγεσθαι.

Ἰδοὺ διατί δὲν εἶμαι ἐγὼ κεκρυμμένος ἐχθρὸς
τοῦ ψεύδους, τῆς κακίας καὶ τῶν μὴ ὥραϊων γυναι-
κῶν. Ἰδοὺ διατί δυσανασχετῶ κατὰ τῆς κοινωνίας
μας, καὶ ὁσάκις λαμβάνω τὸν κάλαμον μὲ σκοπὸν νὰ
διακοινώσω τί ἄξιον τῆς περιεργείας τῶν ἀναγνω-
στῶν μου, δὲν βραδύνω ν' ἀποδυτοπετήσω καὶ μακρὰν
νὰ ῥίψω καὶ κάλαμον καὶ χάρτην.

Ἄν τὰς ὑποθέσεις μου ἐξήτουν ἐντὸς τῆς πολιτι-
κῆς σφαίρας μας, ὦ! δὲν ἤθελα ἔχει βεβαίως σπᾶνιν ἀν-
τικειμένων. Κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον ἡ κοινωνία μας
εἶναι φύρμα ἀρετῶν καὶ κακιῶν, πατριωτισμοῦ καὶ ἰ-
διοτελείας, μετριότητος καὶ μικρότητος, ἐν ἑλλείψει
τοῦ μεγαλείου. Πλὴν ἡ πολιτικὴ δὲν εἶναι ἡ χώρα
τῆς ἀρεσκείας μου, δὲν εἶναι ἡ μοῦστα τῶν ἐμπνεύσεών
μου. Ζητῶ τὰ ἀντικείμενα τοῦ λόγου εἰς τὸν κοινωνι-
κὸν βίον, ὅπου ὅμως δὲν τὰ εὐρίσκω. Μονοτονία μο-
νοτονιῶν, θέλω κραυγάζει κ' ἐγὼ ὡς τὴν ματαιότητα
ὁ Ἐκκλησιαστής, τὰ πάντα μονοτονία! Ὅπου κατα-
κλιθῇ τις ἐκεῖ καὶ ἐγείρεται, ὅθεν ἐξέλθῃ ἐκεῖ καὶ ἐ-
πιστρέφει, ἂν ἀρραβωνισθῇ νέαν τινα εἶναι βεβαίως, ὅτι
δὲν ὑπάρχει φόβος μὴ τὴν νυμφευθῇ ἄλλος. Εἶχε λοι-
πὸν δίκαιον ἡ περιώνυμος πριγκίπισσα Μπελτζογιό-
ζο, ὅταν ἀπεκάλῃ τὴν κοινωνίαν μας βάρβαρον...
αὐτὴ, ἥτις ἐγεύθη κατὰ κόρον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πο-
λιτισμοῦ, καὶ ἐντροφᾷ ἦλθ' ἐν Τουρκίᾳ ἐν μέσῳ χα-
ρεμιῶν, βρώσας εὐτόλμως τὸν *parfumer* καὶ τὸ ὀ-
πιον. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου θέλω σὰς διη-
γῇ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Νέος τις πλούσιος, σπουδαῖος καὶ κομψὸς ἤρᾳτο
κόρης ἐπίσης πλουσίας καὶ νεαρᾶς. Ὁ νέος καθεκά-
στην μετέβαινεν εἰς τῆς μνηστῆς του καὶ περὶ τῆς μελ-
λούτης εὐδαιμονίας των, τῶν μελλόντων σχεδίων των
συνδιελέγετο. Τὰ πάντα λοιπὸν ὤδευον κατ' εὐ-
χὴν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐτελεῖτο ὁ γάμος.

Μιὰ τῶν ἡμερῶν ἡ μήτηρ τῆς νέας, ἀποτεινομένη
πρὸς τὸν μελλόνυμφον.

— Κύριε, τῷ λέγει, ἡ κόρη μου ἐπιθυμεῖ αὐρίον
νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον· ἐλπίζομεν, ὅτι θέλετε ἔλθαι
μὲ ἡμᾶς.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, Κυρία μου, ἀποκρίνεται ὁ
ἐρωτῶληπτος νέος.

— Σὰς περιμένομεν λοιπὸν αὐρίον εἰς τὰς πέντε.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία μου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ νεανίας ἀνεχώρησε ὑπόπτερος
καὶ περιχαρὴς, διότι ἤλπιζεν εὐχρηστον μετὰ τῆς
μνηστῆς του τὴν διατριβήν.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ νεανίας, ἀνοικομόνως περιμένων
τὴν πέμπτην ὥραν, πηγαίνει, ἔρχεται, περιφέρεται εἰς
τὴν πόλιν καὶ κατὰ κακὴν τύχην φθάνει εἰς τὸ ἵπποδρό-

μιον, ὅπου ὁ ὑπολοχαγὸς Γάλλ' ἡτοιμάζετο νὰ ὑφωθῇ
μὲ τὸ ἀερόσκατόν του. Ὁ νέος εἰσέρχεται, διὰ νὰ δια-
σχεδάσῃ τὴν ὥραν του. Αἱ προετοιμασίαι τῆς ἀναβάσεως
ἀποροφῶσι τοσοῦτον τὴν προσοχὴν του, ὥστε, ὅταν ὁ
ἀεροναύτης προσκαλῇ τὸν θέλοντα νὰ εἰσελθῇ μετ' αὐ-
τοῦ εἰς τὸ σκάφος του, ὁ νέος, ἐπιθυμῶν νὰ μανθάνῃ,
παρουσιάζεται καὶ ἀναβάνει εἰς τὸ ἀερόσκατον. Αἰφνης
ἐνθυμήθη τὴν ὑπόσχεσίν του· βλέπει τὸ ὥρολόγιόν
του. Τέσσαρες καὶ ἡμίσεια!

— Σταθῆτε... κράζει ἐντρομος. Ἀλλὰ ποῦ!...
τὸ ἀερόσκατον ὑφύεται καὶ ὁ μνηστὴρ πλέει εἰς τοὺς
ἀέρας...

Ἐν τούτοις φθάνουσιν αἱ πέντε, καὶ ἡ νεᾶνις περι-
μένει τὸν μνηστῆρά της· σημαίνουσιν αἱ ἐξ καὶ αὐτὸς
δὲν φαίνεται. Ἡ νέα ὀργίζεται καὶ τὴν δικαίαν ὀργὴν
αὐτῆς συμμερίζεται καὶ ἡ μήτηρ.

— Χαρὰς τὸν μνηστῆρα! κραυγάζουσιν θυγάτηρ
καὶ μήτηρ· ἀξιόλογος, μὰ τὴν ἀλήθειαν!...

Ἀλλὰ φθάνει καὶ ἡ ἐβδόμη, καὶ ὁ νέος δὲν φαίνεται
ἀκόμη.

— Βεβαίως, θὰ τῷ συνέβῃ δυστύχημά τι, λέγει
ἐπὶ τέλους ἀνήσυχος ἡ μνηστῆ. Τί νὰ ἐπαθε;... ποῦ
νὰ ἦναι;... τί νὰ κάμῃ;...

— Ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, κυρία, ἀποκρίνε-
ται φίλος τις τῆς οἰκίας, εἰσελθὼν κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν. Ἡμῖν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον καὶ τὸν εἶδον εἰς-
ελθόντα εἰς τὸ ἀερόσκατον τοῦ Κ. Γάλλ.

— Εἰς τοὺς οὐρανοὺς! ἐκρῶνῃ ἡ νεᾶνις, ἐνῶ ἐγὼ
τὸν περιμένω ἐπὶ τῆς γῆς! ὦ! δὲν τὸν νυμφεύομαι!
... Δὲν θέλω σύζυγον ὑφύμενον εἰς τὰς νεφέλας·
ἀς ὑπάγῃ καὶ πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιον...

Ἡ μήτηρ συμφωνεῖ κατὰ πάντα μὲ τὴν γνώμην
τῆς θυγατρὸς της, καὶ τὴν ἐπιούσαν ὁ κύριος λαμβά-
νει ἀντὶ δακτυλίου δῶρον *mespiller*, καρπού, ὅστις
κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν καρπῶν, σημαίνει ἀρεσιν· ὁ δὲ
ἀναγγεῖλας τῇ εἰς τὰ νέφη μεταβάσιν τοῦ δυστυχχοῦ
μνηστῆρος διαδέχεται αὐτόν, ὁ εὐτυχής!

Ἀλλ' ἐνταῦθα, ὅπου οἱ ἄνδρες ἀφίνουσιν ὀπίσω
τὰς γυναῖκάς των, κατὰ τὴν Μπελτζογιόζο, οὐδὲ ταῖς
διδούσιν τὸν βραχίονα εἰς τὸν περίπατον, εἶναι φόβος
νὰ συμβῇ τοιοῦτόν τι; Ἐνταῦθα, ὅπου τοσαύτη πλη-
σμονὴ νυμφῶν καὶ τοσαύτη σπᾶνις νυμφίων, ἐξόχως
δὲ πάντων, ὅπου τοσαύτη ἑλλείψις προικῶν!

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ κακόγλωστος μοῦστα μεταξὺ γράφοντα,
μὲ προσβλέπει μακρόθεν, ἰδοὺ μειδιᾷ σεσυρὸς καὶ
σατανικὸς, καὶ νέμει τοὺς ὀφθαλμούς· χαρὰ καταχθό-
νιος τὸ σύμφρ τοῦ προσώπου της διαφωτίζει. Ἐρχεται
ὁ δαίμων.

• Βλέπεις, μὲ λέγει, τὸν δικηγόρον ἐκεῖνον, τὸν
ἐπὶ τῶν κωδίκων του κεκυφῶτα; Ἐχει διαφόρους
περὶ διαζυγίων δίκας καὶ μελετᾷ τὰ ἄθρα δι' ὧν νὰ
δυνθῇ ἐπιτυχῶς ν' ἀπαλλάξῃ δυστυχὴ τινὰ γυναῖκα
ἀπὸ τὴν ἐλεεινότητα τοῦ συζύγου της, δυστυχὴ σύ-
ζυγον ἀπὸ τοὺς νευρικοὺς σπασμούς τῆς γυναικὸς του.

Ἴδε καὶ τὴν ὥραϊαν αὐτὴν καὶ εὐπάρμονον κυρίαν;
Ἐρχεται εἰς τοῦ νομομαθοῦς διὰ νὰ τὸν συμβουλευ-
θῇ περὶ σπουδαιότητος ἀντικειμένου.

Ο δικηγόρος ἀνακύπτει τῶν κωδίκων του, διευθετεῖ τὴν φενάκην του, ἐκβάλλει τὰ δίοπτρά του, καὶ παρακαλεῖ τὴν κυρίαν νὰ ἐλθέσῃ τὴν ὑπόθεσίν της. Αὕτη διστάζει, σιωπᾷ, ἐρυθριᾷ, ἐπὶ τέλους δὲ λέγει, μετὰ μεγίστης συστολῆς καὶ τὸ χειρόμακτρόν της περισπῶσα.

— Κύριέ μου... ἔχω ἄνδρα ὑπέργληρον καὶ ποδαλγόν, ὁ δυστυχὴς δὲν ἔχει ζωὴν. Ἐντὸς ὀλίγου ἰσως μείνω χήρα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐτεκνοποίησα, τὰ πλούτη ὅλα τοῦ σύζυγού μου μὲ ἀφαιροῦνται. Διὰ τίνος λοιπὸν μέσου δύναμαι νὰ λάβω εἰς τὴν κυριότητά μου τὰ κτήματα καὶ τὰ πλούτη ταῦτα, διὰ τὰ ὅποια ἐθυσίασα τὴν νεότητά μου καὶ τὰς ἰδιαιτέρας μου ἰσως κλίσεις;...

Ὁ δικηγόρος ἔτριψε τὰς χεῖράς του καὶ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν.

— Κυρία, εἶπεν, ἡ δικαία ἐπιθυμία σας πληροῦται, ἂν γένη διαθήκη τις ἐν τάξει...

— ὦ! κύριε, εἶπεν, εἰς τὸν πνέοντα τὰ λείσθια πῶς εἶναι δυνατόν νὰ προτείνῃ τις τοιαῦτα; εὑρετε παρακαλῶ ἄλλο τι μέσον.

Ὁ δικηγόρος ἔτριψεν ἤδη τὸ μέτωπόν του, ἐσκέφθη καὶ εἶπε μετ' ὀλίγον.

— Δὲν εὐρίσκω κυρία ἄλλο μέσον...

— Συλλογισθῆτε, παρακαλῶ... ἔχω συμφέρον νὰ εὐρεθῇ...

— Ἄ! εὔρον! εὔρον! τί ἡλικίαν ἔχετε;...

— Πῶς; κύριε!

— Θέλω νὰ εἰπῶ, ποίας ἡλικίας εἶναι ὁ σύζυγός σας;

— Ἐβδομηκοντούτης, ὁ καυμένος!

— Καὶ δὲν ἔκαμε τέκνα; παράδοξον! Λοιπὸν κυρία μου, ὁ σύζυγός σας ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τέκνον... θέλετε μείνει ἢ κατὰ νόμον ἐπίτροπός του, καὶ τότε τὰ πάντα γίνονται κατ' εὐχὴν.

— Μὰ, κύριέ μου, τὸ μέσον τοῦτο εἶναι ἀκατόρθωτον.

— Τίποτε δὲν εἶναι ἀκατόρθωτον εἰς μίαν νέαν καὶ εὐμορφον κυρίαν· ἐγὼ τώρα χρεωστῶ νὰ σᾶς εἰπῶ νὰ σκεφθῆτε...

— Ἐσκέφθην... καὶ εὔρον.

Μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον, ἡ κυρία ἡγέρθη καὶ ἀποχαιρετήσασα τὸν δικηγόρον της διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ συμβουλήν, ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του εἰς καλὸ ἄθροισμα τραπεζικῶν γραμματίων.

Ὁ ποδαλγὸς σύζυγος ἔζησεν εἰσέτι καιρὸν τινα, ἔπειτα ἀπέθανε, πρὸς μεγίστην καὶ ἀπαρηγόρητον λύπην τῆς κυρίας, τὴν ὁποίαν ἄφινε μὲ τὸ βῆρος ἐνὸς βρέφους ἐν τῇ γαστρὶ, καὶ μὲ περιουσίαν οὐκ ὀλίγην.

Κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς χηρείας της ἀπέ-

κτισε τὸ πολυπόθητον τέκνον, ὥρατον ὡς ἀγγελάκι καὶ ὁμοιάζον ἐξαισιῶς τὸν μακαρίτην, ὡς ἡ μήτηρ ἐβεβαίω.

Ἐνοεῖται δὲ οἰκοθεν ὅτι ἅπαντα ἡ περιουσία τοῦ ἀνδρὸς περιήλθεν εἰς χεῖρας τῆς εὐειδοῦς καὶ πολυμήτου χήρας.

Θέλετε ἐρωτήσῃ τώρα τίς ἡ κυρία αὕτη καὶ ποῦ εὐρίσκεται. Εὐρίσκεται ὅχι βεβαίως ἐνταῦθα, ὅπου τόσον ἄμωτος ἡ κοινωνία, ἀλλ' εἰς Παρισίους.

Ἐπάρχει ὅμως παρ' ἡμῖν ἄλλη τις εὐόφθαλμος καὶ νεαρὰ κυρία, ἣτις καὶ τοὶ πλούσιαι, καὶ τοὶ ὑπέργληρον ἔχουσα καὶ ποδαλγόν ἄνδρα, τὸν ἀγαπᾷ ὅμως περιπαθῶς καὶ οὐδὲ στιγμὴν ἐλλείπει ἀπὸ πλητρίον του. Πλὴν ὁ σύζυγος, βαρυνόμενος τὴν τοσαύτην τῆς συμβίας του ἀφοσίωσιν, ζητεῖ νὰ τὴν διαζευχθῇ, ὑπ' ἄλλης τινὸς γεροντοτερας πλανηθείς. Τοιοῦτο οἱ σύζυγοι! Ἀγαπῶσιν ἐκεῖνας, αἵτινες δὲν τοὺς ὑποφέρουσι, καὶ δὲν θέλουσιν ἐκεῖνας, αἵτινες λατρεύουσιν αὐτοὺς. Φρονίμως λοιπὸν ποιοῦσαι καὶ αἱ εὐαίσθητοι συμβίαι σπανίως τοὺς ἀναισθήτους συμβίους των...

Τὴν μονοτονίαν τοῦ ἐνταῦθα βίου μας διεποίκιλλεν ἐσχάτως ἡ παρουσία μουσικοῦ τινος θαυμαστοῦ τὴν τέχνην. Ἐδῶκεν οὗτος διαφόρους παραστάσεις δημοσίως, καὶ ἀκολούθως προσκληθεὶς εἰς δύο φιλοκάλους οἰκίας, ἀφορμὴ ἐγένετο συναθροίσεως τοῦ ἀνθους τῆς κοινωνίας μας, τοῦ μαραινόμενου τοσοῦτον χρόνον ὑπὸ τὰς καυτικὰς τῆς πληγῆς ἀκτίνας. Αὕτη δὲ ἐγένετο ἡ ἀρχὴ τῶν χειμερινῶν διασκεδάσεων τῆς πρωτευούσης μας, τῆς ἐχούσης τοσαύτην ἀνάγκην αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν παρκερικῶν. Λέγεται πρὸς τοῦτο, ὅτι θέλομεν ἔχει καὶ θέατρον ἐφέτος. Νὰ ἦναι ἀληθὲς τοῦτο; ἀμφιβάλλομεν· ἀλλὰ δὲν θέλομεν παύσει φωνάζοντες ὡς οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι «Panem et circensem!» «Ἄρτον καὶ θέατρον!» διότι ἐβαρύνθημεν πλέον τὰς παραστάσεις τῆς πολιτικῆς.

Παρακαλοῦμεν τὴν κυβέρνησιν νὰ σκεφθῇ ὠρίμως ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου, ὅπερ θέλει συντελέσει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἰδίαν της ἡσυχίαν, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ μουσικώτερον καὶ διασκεδαστικώτερον μὶορφωσιν τῆς πληκτικῆς κοινωνίας μας.

Εἶχα ἤδη καὶ τινα σπουδαῖα νὰ διακοινώσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου, ἀλλὰ φοβούμενος μὴν ὑποπέσω εἰς τὴν ὀργὴν τῶν ἀνδρῶν, ὡς ὑπέπεσα ἐσχάτως εἰς τὸ μῖσος τοῦ ὠραίου καὶ μὴ ὠραίου φύλου τῶν Ἀθηνῶν, ἀναβάλλω τὰς διηγήσεις μου εἰς τὸ ἐπόμενον μῆνα.

ΓΟΡΓΙΑΣ.